

Sygn. akt: D/OSD/30/25

Niniejszy orzeczenie jest prawomocne
i podlega wykonaniu od dnia 26.02.2016
26.02.2016
data

Małgorzata Rudnik-Mijał
Przewodnicząca Sądu Dyscyplinarnego
lub upoważnionego sędziego

ORZECZENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie z dnia [REDAKTOWANE] r.

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie
w składzie:**

Przewodnicząca: Magdalena Safiańczuk
Sędzia sprawozdawca: Patrycja Szalkiewicz
Sędzia: Małgorzata Rudnik-Mijał

Protokolant: Celina Ciccierska

po rozpoznaniu w dniu [REDAKTOWANE] r. wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie z dnia [REDAKTOWANE] roku o ukaranie radcy prawnego [REDAKTOWANE] zamieszkałej w [REDAKTOWANE] wpisanej na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie pod numerem [REDAKTOWANE]

obwinionej o to, że:

w [REDAKTOWANE] r. - bliższej daty nie ustalono - jednak nie wcześniej niż w dniu [REDAKTOWANE] r. i nie później niż w dniu [REDAKTOWANE] podczas spotkania w swojej kancelarii z klientami [REDAKTOWANE] poinformowała ich, że przegrali proces wytoczony im przez [REDAKTOWANE] przed [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (sygn. akt [REDAKTOWANE]), ponieważ rozpoznająca sprawę jako przewodnicząca [REDAKTOWANE] została „podplacona” przez bank, czym dopuściła się postępowania sprzecznego z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu i naruszenia swych obowiązków zawodowych, poprzez naruszenie:

- ustawowego obowiązku korzystania z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą,
- etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej i dobrymi obyczajami,
- etycznego obowiązku dbania o godność zawodu,
- etycznego obowiązku zachowania w wystąpieniach umiaru i taktu,
- etycznego obowiązku dbania o to, by nie naruszyć godności osób uczestniczących w postępowaniu.

to jest o czyn z art. 64 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2, art. 38 ust. 1 i art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 884/XI/2023 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 07.02.2023 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

o r z e k a:

- I. uznać Obwinioną radcę prawnego [REDACTED] za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego we wniosku o ukaranie, to jest czynu z art. 64 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2, art. 38 ust. 1 i art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 884/XI/2023 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 07.02.2023 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

i wymierza za ten czyn karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego;

- II. na podstawie art. 65 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, podać do publicznej wiadomości orzeczenie poprzez publikację sentencji orzeczenia na stronie internetowej OIRP w Szczecinie, na profilu Facebook OIRP Szczecin, przez okres 3 miesięcy od opublikowania orzeczenia, po dokonaniu uprzedniej anonimizacji danych osobowych pokrzywdzonych.

III. kosztami postępowania w kwocie [REDACTED] zł (słownie: [REDACTED] na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie - Sąd obciąża radcę prawnego [REDACTED]

Michał Szeląg

*Joanna
Kopcińska*

Margonke Ruchnik-Bijał

UZASADNIENIE

W dniu [REDAKTOWANE] r., w związku z powziętymi przez Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie informacjami, dotyczącymi postępowania radcy prawnego [REDAKTOWANE] wszczęte zostało z urzędu dochodzenie dyscyplinarne w sprawie zachowania radcy prawnego [REDAKTOWANE] polegającego na przekroczeniu granic wolności słowa, uchybieniu godności zawodu oraz niezachowaniu umiaru i taktu w skierowanych do jej klientów wypowiedziach na temat Sędzi [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]

W dniu [REDAKTOWANE] r. Rzecznik Dyscyplinarny wydał postanowienie o przedstawieniu [REDAKTOWANE] zarzutu popełnienia następującego przewinienia dyscyplinarnego:
w [REDAKTOWANE] r. - bliższej daty nie ustalono - jednak nie wcześniej niż w dniu [REDAKTOWANE] r. i nie później niż w dniu [REDAKTOWANE] podczas spotkania w swojej kancelarii z klientami [REDAKTOWANE] poinformowała ich, że przegrali proces wytoczony im przez [REDAKTOWANE] przed Sądem [REDAKTOWANE] ponieważ rozpoznająca sprawę jako przewodnicząca [REDAKTOWANE] została „podpłacona” przez bank,
czyim dopuściła się postępowania sprzecznego z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu i naruszenia swych obowiązków zawodowych, poprzez naruszenie:

- ustawowego obowiązku korzystania z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczą potrzebą,
- etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej i dobrymi obyczajami,
- etycznego obowiązku dbania o godność zawodu,
- etycznego obowiązku zachowania w wystąpieniach umiaru i taktu,
- etycznego obowiązku dbania o to, by nie naruszyć godności osób uczestniczących w postępowaniu,

to jest o czyn z art. 64 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2, art. 38 ust. 1 i art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 884/XI/2023 Prezydium Krajowej Rady

Radców Prawnych z dnia 07.02.2023 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Pismem z tej samej daty wezwał [REDAKTION] do osobistego stawiennictwa w siedzibie OIRP w Szczecinie w dniu [REDAKTION] r., w celu ogłoszenia zarzutu oraz przesłuchania w charakterze obwinionej. Przedmiotowe wezwanie zostało wysłane na adres dla doręczeń [REDAKTION] o którym mowa w art. 8 ust. 3 ustawy o radcach prawnych. Przesyłka zawierająca ww. wezwanie została zwrócona przez pocztę, jako niepodjęta w terminie pomimo dwukrotnego awizowania.

W dniu [REDAKTION] r. [REDAKTION] nie stawiała się na przesłuchanie w charakterze obwinionej. W tej sytuacji, na podstawie art. 68³ ust. 3 urp, odpis postanowienia o przedstawieniu zarzutów został jej przesłany pocztą przy piśmie z dnia [REDAKTION] r. wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym. Przesyłka zawierająca ww. wezwanie została zwrócona przez pocztę, jako niepodjęta w terminie pomimo dwukrotnego awizowania.

Rzecznik Dyscyplinarny w toku czynności przesłuchał świadka [REDAKTION] zgromadził dowody z dokumentów.

W dniu [REDAKTION] r. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w Szczecinie wniósł do Sądu Dyscyplinarnego wniosek o ukaranie radcy prawnego [REDAKTION] zarzucając obwinionej popełnienie czynu opisanego w postawionych zarzutach.

W toku przeprowadzonego postępowania Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu [REDAKTION] r. do Sądu [REDAKTION] wpłynął pozew [REDAKTION] [REDAKTION] przeciwko [REDAKTION] [REDAKTION] wniósł o ustalenie istnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu mieszkaniowego z dnia [REDAKTION] r. oraz skuteczności umowy i jej ważności w całości (pkt I), a w przypadku uznania ww. umowy za nieważną bądź bezskuteczną w całości - o zasądzenie solidarnie od pozwanych na jego rzecz kwoty [REDAKTION] zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia [REDAKTION] r. do dnia zapłaty (pkt II), na którą składają się:

- kwota [REDAKTION] zł tytułem zwrotu świadczenia w postaci wypłaconego kapitału kredytu (pkt II.1),

- kwota [REDACTED] zł tytułem bezpodstawnego wzbogacenia pozwanych kosztem [REDACTED] odpowiadającego wartości świadczenia [REDACTED] (pkt II.2).

Dowód:

- pozew z dnia [REDACTED] r. (k. 15-21).

Sprawa została zarejestrowana w Sądzie [REDACTED]

[REDACTED] a w wyniku losowania przydzielono ją do prowadzenia [REDACTED]

Dowód:

- raport z losowego przydziału sprawy (k. 14).

[REDACTED] pod koniec [REDACTED] lub na początku [REDACTED] r. zlecieli radcy prawnemu [REDACTED] prowadzenie tej sprawy i udzielili jej pełnomocnictwa.

Dowód:

- zeznania [REDACTED] złożone w sprawie sygn. akt [REDACTED] (k. 3-8),
- zeznania [REDACTED] (k. 39v.-40 akt [REDACTED]),
- umowa z dnia [REDACTED] r. (k. 9-11),
- pełnomocnictwo do sprawy sygn. akt [REDACTED] (k. 31).

[REDACTED] sporządziła odpowiedź na pozew [REDACTED], wskazując:

- w zakresie żądania określonego w pkt I pozwu, tj. ustalenia ważności w całości umowy kredytu oraz żądania określonego w pkt II.1 pozwu, tj. zasądzenia kwoty [REDACTED] – wniosła o odrzucenie pozwu oraz o zasądzenie od [REDACTED] na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym zwrot kosztów zastępstwa radcowskiego w kwocie [REDACTED] zł,
- w zakresie żądania określonego w pkt II.2 pozwu, tj. odszkodowania w kwocie [REDACTED] zł z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia kosztem [REDACTED] w związku z udostępnieniem kapitału w postaci wypłaconego kredytu oraz żądania określonego w pkt III pozwu, tj. zasądzenia kwoty [REDACTED] zł z tytułu świadczenia wynikającego z istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza – wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od [REDACTED] na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym zwrot kosztów zastępstwa radcowskiego w kwocie [REDACTED] zł.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew [REDACTED] wskazała m.in., że sprawa o ustalenie nieważności umowy jest już prowadzona przez Sąd [REDACTED] pod sygn. akt [REDACTED], zatem nie ulega wątpliwości, iż występuje stan sprawy w toku,

gdyż istnieje tożsamość podmiotowa i przedmiotowa spraw w zakresie ustalenia nieważności umowy kredytowej. W obu procesach istnieje identyczność przedmiotu i podstawy sporu. Strony dążą do ustalenia kwestii nieważności umowy i rozliczeń wzajemnych świadczeń stron, zatem tożsamość celów obu postępowań jest ewidentna. Spełnione zostały zatem wszelkie przesłanki z art. 199 § 1 pkt 2 kpc i tym samym pozew w zakresie ustalenia kwestii nieważności umowy i rozliczenia kwoty wypłaconego kredytu, winien ulec odrzuceniu. W dalszej części odpowiedzi na pozew [REDAKTOWANE] uzasadniła wnioski o oddalenie powództwa [REDAKTOWANE] w pozostałym zakresie.

Dowód:

- odpowiedź na pozew z dnia [REDAKTOWANE] r. (k. 22-30).

Wyrokiem z dnia [REDAKTOWANE] r. w sprawie sygn. akt [REDAKTOWANE] Sąd [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] umorzył postępowanie w zakresie żądania ustalenia, zasądził od [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] na rzecz [REDAKTOWANE] kwotę [REDAKTOWANE] zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia [REDAKTOWANE] r. oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie, a także orzekł w przedmiocie kosztów procesu. W uzasadnieniu wyroku sąd wskazał m.in., co następuje. [REDAKTOWANE] skutecznie cofnął pozew w zakresie żądania ustalenia istnienia stosunku prawnego, dlatego postępowanie co do tego żądania zostało umorzone. Zbędnym stało się więc rozważenie odrzucenia pozwu w tym zakresie, jednak sąd zauważył, że pomiędzy niniejszą sprawą a sprawą toczącą się przed Sądem [REDAKTOWANE] nie zachodziła tożsamość roszczeń. Brak było więc podstaw do uznania spełnienia przesłanek z art. 199 § 1 pkt 2 kpc. Kwestia nieważności umowy pozostała poza sporem, gdyż zgłoszone żądania powoda opierały się o założenie nieważności umowy, a pozwani nie kwestionowali, że umowa jest nieważna. Także analiza umowy wskazuje, że konstatacja Sądu [REDAKTOWANE] w zakresie nieważności umowy jest w pełni uzasadniona i sąd podziela wszystkie rozważania w tym zakresie. Nieważność umowy kredytu powoduje po stronie kredytobiorcy obowiązek zwrotu kapitału uzyskanego od banku, a po stronie banku obowiązek zwrotu kredytobiorcy sumy świadczeń uzyskanych tytułem rat. Kwestia rozliczeń świadczeń wynikających z nieważnej umowy kredytowej stanowiła przedmiot sporu w doktrynie i w orzecznictwie, z uwagi na dwie konkurencyjne teorie określające sposób zwrotu świadczeń stron, tj. teoria salda i teoria dwóch kondykcji. O kwestii sposobu rozliczenia świadczeń z nieważnej umowy kredytowej przesądził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 07.05.2021 r. (III CZP 6/21) wskazując, że w konsekwencji bezskuteczności (nieważności) umowy, konsument i kredytodawca mogą żądać zwrotu świadczeń spełnionych na jej podstawie jako nienależnych.

Roszczenia stron mają charakter odrębny (niezależny), co oznacza, że nie ulegają automatycznie wzajemnej kompensacji i konsument może żądać zwrotu w całości spłaconych rat kredytu niezależnie od tego, czy i w jakim zakresie jest dłużnikiem banku z tytułu zwrotu nienależnie otrzymanej kwoty kredytu. W tej kwestii Sąd Najwyższy potwierdził stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16.02.2021 r. (III CZP 11/20), w której uznał teorię dwóch kondykcji za prawidłowy sposób, w którym sąd może rozstrzygnąć o roszczeniu „frankowicza”. W świetle ww. stanowiska uznać należy, że przy rozliczeniu wzajemnych świadczeń spełnionych na podstawie nieważnej umowy, zastosowanie winna mieć teoria dwóch kondykcji, przewidująca powstanie dwóch stosunków prawnych i to, że każda ze stron ma roszczenie do drugiej o zwrot środków na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Dlatego jako zasadne należy uznać żądanie o zapłatę kapitału wypłaconego na rzecz strony pozwanej na podstawie umowy kredytu. Nie ma znaczenia okoliczność, jakiej kwoty dochodził konsument z tytułu nienależnie spełnionych świadczeń w ramach spłaty rat i czy rozmiar dochodzonej kwoty ustalił na zasadzie teorii salda, czy na zasadzie teorii dwóch kondykcji. Kwestia ta nie wpływa na uprawnienie Banku dochodzenia wypłaconego kapitału na zasadzie teorii dwóch kondykcji. W dalszej części uzasadnienia sąd odniósł się do pozostałych (oddalonych) roszczeń banku, tj. o zapłatę kwoty [REDAKTOWANO] zł oraz [REDAKTOWANO] zł, a także do rozstrzygnięcia o kosztach.

Dowód:

- wyrok z dnia [REDAKTOWANO] r. w sprawie sygn. akt [REDAKTOWANO] wraz z uzasadnieniem (k. 32-45).

Po wydaniu ww. wyroku [REDAKTOWANO] tłumaczyła [REDAKTOWANO] że „wszystko się wyprostuje w apelacji” oraz że przegrali „bo sędzia się nie zna”. Wcześniej już [REDAKTOWANO] mówiła [REDAKTOWANO] że wylosowali najgorszego sędziego, tzn. sędzię [REDAKTOWANO] która nie zna się na sprawach frankowych i że z tego powodu przegrają. [REDAKTOWANO] mówiła, że sędzia [REDAKTOWANO] jest „głupia” i dziwiła się, kto ją dopuścił do orzekania, a po wydaniu ww. wyroku powiedziała: „a nie mówiłam”, mając na myśli, że z góry wiedziała, że sprawa prowadzona przez sędzię [REDAKTOWANO] zostanie przez jej klientów przegrana. Ponadto **podczas spotkania w kancelarii, do którego doszło w okresie pomiędzy [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] powiedziała [REDAKTOWANO] że niekorzystny dla nich wyrok zapadł dlatego, że sędzia [REDAKTOWANO] została „podpłacona” przez bank.** Radca

prawny [REDACTED] twierdziła, że sędzia [REDACTED] nie rozumiała pozwu i wydała absurdalny wyrok, niezgodny z prawem. Ponadto [REDACTED] powiedziała, że sędzia [REDACTED] ją oszukała w jej prywatnej sprawie frankowej, którą prowadziła. Twierdziła także, że dopóki nie zmieni się władza w Polsce, dopóki [REDACTED] jest ministrem sprawiedliwości, to tak będzie, że klienci będą przegrywać, a banki będą wygrywać. Jednocześnie [REDACTED] uspokajała [REDACTED] że w Sądzie Apelacyjnym wszystko się odmieni, bo tam orzekają dobrzy sędziowie i zapadają dobre dla niej wyroki.

Dowód:

- zeznania [REDACTED] złożone w sprawie sygn. akt [REDACTED] (k. 3-8),
- zeznania [REDACTED] złożone w sprawie sygn. akt [REDACTED] (k. 65-69).
- zeznania [REDACTED] (k. 39v.-40 akt [REDACTED]),
- zeznania [REDACTED] (k. 40-40v akt [REDACTED])

[REDACTED] wniosła apelację od wyroku z dnia [REDACTED] r. w sprawie sygn. akt [REDACTED] zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt II i III.

W uzasadnieniu apelacji [REDACTED] argumentowała, że [REDACTED] w pozwie wniósł o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania w kwocie [REDACTED] zł, a sąd, jako żądanie odszkodowawcze za korzystanie z kapitału przyjął tylko kwotę [REDACTED] zł i w tym zakresie powództwo oddalił. To samo powinno dotyczyć kwoty [REDACTED] zł. Na wypadek gdyby sąd II instancji nie podzielił przedstawionego w apelacji stanowiska i uznał, tak jak sąd I instancji, że ww. kwota stanowi żądanie o zapłatę kapitału wypłaconego na podstawie nieważnej umowy, powództwo winno zostać odrzucone ze względu na powagę rzeczy osądzonej lub oddalone na podstawie prawomocności materialnej, wobec rozliczenia tej kwoty w odrębnym procesie.

Dowód:

- apelacja pozwanych z dnia [REDACTED] r. (k. 46-54).

W [REDACTED] wraz z [REDACTED] wzięła udział w audycji telewizyjnej internetowej TV Frankowicze, zamieszczonej na portalu You Tube, zatytułowanej: „Cuda w szczecińskim sądzie – absurdalny wyrok nakazujący podwójną spłatę kredytu frankowego”. Podczas nagrania [REDACTED] zdała relację z przebiegu sprawy sygn. akt [REDACTED] komentując, m.in., że: „Jak ja pisałam apelację, to proszę naprawdę mi uwierzyć,

byłam wściekła, bo to było tak absurdalne, że ja przez pierwszy dzień nie mogłam sobie poradzić z tą apelacją, więc zastanawiałam się, jak to opisać, takie zjawisko. Jakie tu zarzuty postawić, jak klaniał się tylko jeden zarzut, ale tego głośno nie powiem.” (początek wypowiedzi – 27:21 nagrania na pamięci przenośnej). Według [REDAKTOR] mówiąc to [REDAKTOR] miała na myśli zarzut korupcji wobec [REDAKTOR]. Zgadając się na udział w audycji, zaproponowany przez [REDAKTOR] zastrzegła, że powie tyle ile będzie mogła, ale nie powie co myśli o sędzi [REDAKTOR] bo może mieć postępowanie dyscyplinarne.

Dowód:

- nagranie video znajdujące się pod adresem: [REDAKTOR] oraz na pamięci przenośnej typu pendrive (k. 13),
- zeznania [REDAKTOR] (k. 65-69),
- zeznania [REDAKTOR] (k. 39v.-40 – akt [REDAKTOR])

W dniu [REDAKTOR] r. Sąd [REDAKTOR] wydał wyrok, którym m.in. oddalił apelację pozwanych.

Dowód:

- wyrok z dnia [REDAKTOR] r. w sprawie sygn. akt [REDAKTOR] wraz z uzasadnieniem (k. 55, 87-96).

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Szczecinie z dnia [REDAKTOR] r. w sprawie sygn. akt [REDAKTOR] została uznana za winną i ukarana karą zawieszenia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 3 lat oraz karą zakazu wykonywania patronatu na okres 5 lat, za popełnienie czynu polegającego na tym, że:

w okresie od dnia [REDAKTOR] r. do dnia [REDAKTOR] r., w [REDAKTOR] wykonywała nieprawidłowo czynności zawodowe, reprezentując [REDAKTOR] w postępowaniu przeciwko nim z powództwa [REDAKTOR] [REDAKTOR] toczącym się przed Sądem [REDAKTOR] [REDAKTOR] a następnie przed Sądem [REDAKTOR] [REDAKTOR] poprzez:

- sformułowanie w odpowiedzi na pozew z dnia [REDAKTOWANE] r. bezzasadnych wniosków o odrzucenie pozwu w zakresie: żądania określonego w pkt I pozwu, tj. ustalenia ważności umowy kredytu mieszkaniowego [REDAKTOWANE] oraz żądania określonego w pkt II ppkt 1 pozwu, tj. zasądzenia od pozwanych na rzecz powoda kwoty [REDAKTOWANE] zł tytułem zwrotu świadczenia w postaci kapitału wypłaconego kredytu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia [REDAKTOWANE] r. do dnia zapłaty, a także brak zmiany ww. wniosków w toku postępowania,

- zaniechanie poinformowania [REDAKTOWANE] o konieczności wezwania [REDAKTOWANE] do zapłaty na ich rzecz wszelkich kwot wpłaconych z tytułu spłaty kredytu [REDAKTOWANE] i zaniechanie przygotowania treści takiego wezwania,

- zaniechanie poinformowania [REDAKTOWANE] o konieczności złożenia [REDAKTOWANE] oświadczenia o potrąceniu wzajemnych wierzytelności i zaniechanie przygotowania treści takiego oświadczenia,

- zaniechanie poinformowania [REDAKTOWANE] o możliwości wytoczenia powództwa wzajemnego przeciwko [REDAKTOWANE] o zapłatę,

- zaniechanie podniesienia w toku procesu zarzutu potrącenia wierzytelności [REDAKTOWANE] z wierzytelnością [REDAKTOWANE]

- zaniechanie podniesienia w toku procesu zarzutu przedawnienia roszczeń [REDAKTOWANE] co skutkowało wydaniem przez Sąd [REDAKTOWANE] wyroku, na

mocy którego od [REDAKTOWANE] zasądzono na rzecz [REDAKTOWANE] zł z ustawowymi odsetkami

za opóźnienie od dnia [REDAKTOWANE] r. do dnia zapłaty (tj. w kwocie odsetek nie mniejszej niż [REDAKTOWANE] zł), a także uznano, że [REDAKTOWANE] przegrali sprawę w zakresie

zapłaty w 62% i w takim stosunku mają ponieść koszty postępowania, który to wyrok stał się prawomocny wskutek wydania przez Sąd [REDAKTOWANE] wyroku z dnia [REDAKTOWANE]

a ponadto poprzez:

- niewykonanie wezwania Sądu [REDAKTOWANE] do uzupełnienia braku formalnego wniosku [REDAKTOWANE] z dnia [REDAKTOWANE] r. o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia [REDAKTOWANE] r. w sprawie sygn. akt [REDAKTOWANE] oraz niepoinformowanie [REDAKTOWANE] w dniu [REDAKTOWANE] r., tj. w dniu wypowiedzenia pełnomocnictwa, że takie wezwanie zostało do niej, jako do pełnomocnika pozwanych, wystosowane przez Sąd [REDAKTOWANE] a także niepowiadomienie Sądu [REDAKTOWANE] o wypowiedzeniu pełnomocnictwa,

czym dopuściła się postępowania sprzecznego z zasadami etyki lub godnością zawodu oraz naruszenia swych obowiązków zawodowych, poprzez naruszenie: ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, etycznego obowiązku postępowania lojalnie i kierowania się dobrem klienta w celu ochrony jego praw, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należyłą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania, to jest za czyn z art 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Dowód:

- orzeczenie OSD OIRP w Szczecinie z dnia [REDAKTOWANO] r. (k. 97-99v.).

Sąd zważył, co następuje.

Okoliczności faktyczne ustalone w toku dochodzenia potwierdziły, że radca prawny [REDAKTOWANO] dopuściła się popełnienia zarzuczonego jej czynu, opisanego w petitum wniosku o ukaranie. Zachowanie [REDAKTOWANO] wypełniło znamiona przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, polegającego na postępowaniu sprzecznym z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu oraz naruszeniu obowiązków zawodowych, poprzez naruszenie:

- art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych
- art. 6, art. 11 ust. 1 i 2, art. 38 ust. 1 i art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 884/XI/2023 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 07.02.2023 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Odnośnie dotychczasowej postawy [REDAKTOWANO] w zakresie jej postępowania zgodnie z zasadami wykonywania zawodu i zasadami etyki radcy prawnego wskazać należy, że Obwiniona [REDAKTOWANO] była dotychczas wielokrotnie karana za przewinienia dyscyplinarne orzeczeniami Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Szczecinie wydanymi w sprawach o sygn. akt:

- 1/ [REDAKTOWANO]. (2 x upomnienie - kara łączna: upomnienie);
- 2/ [REDAKTOWANO] r. (2 x upomnienie, nagana – kara łączna: nagana);

- 3/ [REDACTED] r., zmienione orzeczeniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP sygn. akt [REDACTED] r. (kara pieniężna 5.600 zł; nagana, upomnienie – kara łączna: nagana; zakaz sprawowania patronatu przez 2 lata),
- 4/ [REDACTED] r. (upomnienie),
- 5/ [REDACTED] r. (kara pieniężna 5.600 zł; 3 x nagana – kara łączna: nagana);
- 6/ [REDACTED] r. (kara pieniężna 7.000 zł; nagana; zakaz sprawowania patronatu przez 2 lata);
- 7/ [REDACTED] r. (2 x zawieszenie prawa wykonywania zawodu przez 6 miesięcy i zakaz sprawowania patronatu przez 2 lata – kara łączna: zawieszenie prawa wykonywania zawodu przez 1 rok i zakaz sprawowania patronatu przez 2 lata; kara pieniężna 5.400 zł; 2 x upomnienie, 2 x nagana – kara łączna: nagana);
- 8/ [REDACTED] r. (2 x nagana – kara łączna: nagana);
- 9/ [REDACTED] r. (zawieszenie prawa wykonywania zawodu przez 1 rok i zakaz sprawowania patronatu przez 3 lata; kara pieniężna 10.000 zł.);
- 10/ [REDACTED] r. (nagana).

Wszystkie ww. orzeczenia są prawomocne.

W pierwszej kolejności Sąd zwrócił uwagę, że radca prawny [REDACTED] nie brała udziału w żadnych czynnościach prowadzonego przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postępowania dyscyplinarnego. Rozważyć należało zatem, jaki wpływ na tok prowadzonego przez Sąd postępowania miała nieobecność radcy prawnego na rozprawie. W tym miejscu wskazać należy art. 68³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, który stanowi, że niestawiennictwo obwinionego na rozprawie nie wstrzymuje rozpoznania sprawy lub przeprowadzenia czynności, chyba że należycie usprawiedliwi on swoją nieobecność, jednocześnie wnosząc o odroczenie lub przerwaniu rozprawy albo sąd dyscyplinarny z ważnych przyczyn uzna jego obecność za konieczną. Zgodnie zaś z ust. 5 w/w artykułu należyte usprawiedliwienie niestawiennictwa obwinionego na rozprawie wymaga wskazania i uprawdopodobnienia wyjątkowych przyczyn, zaś w przypadku choroby – przedstawienia zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie. Radca prawny nie odbierała żadnej korespondencji kierowanej do niej z Sądu, ani też nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

W dalszej kolejności należy dokonać oceny zarzucanego radcy prawnemu [REDAKTOWANE] czynu. W ocenie Sądu postępowanie prowadzone zarówno przez Rzecznika Dyscyplinarnego, jak i przez Sąd doprowadziło do ustalenia, że Obwiniona bezspornie dopuściła się zarzucanego jej czynu, w okolicznościach szczegółowo opisanych we wniosku o ukaranie. Okoliczności faktyczne zostały dostatecznie wyjaśnione, zaś zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał podstawę do przyjęcia winy radcy prawnego w zakresie popełnionego przez nią przewinienia dyscyplinarnego.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Działania bądź zaniechania radcy prawnego lub aplikanta radcowskiego muszą być przy tym przez niego zawinione, a zatem zachowania te muszą stanowić podstawę do postawienia radcy prawnemu zarzutu. Zasady etyki wedle których postępować mają radcowie prawni, skodyfikowane są w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 884//XI/2023 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 07.02.2023 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Oba wspomniane akty służą w szczególności za źródło obowiązków spoczywających na radcy prawnym. Wśród nich można wskazać na:

- wyrażony w art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych obowiązek korzystania z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą,
- wyrażony w art. 6 KERP obowiązek wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami,
- wyrażony w art. 11 ust. 1 i 2 KERP obowiązek dbania o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym, poprzez postępowanie mogące zdyskredytować radcę prawnego w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego,
- wyrażony w art. 38 ust. 1 KERP obowiązek zachowania w swoich wystąpieniach umiaru i taktu przy korzystaniu z ustawowej wolności słowa i pisma,
- wyrażony w art. 48 KERP obowiązek dbania o to, aby nie naruszyć godności osób uczestniczących w postępowaniu.

Przenosząc dyspozycję powyżej wskazanych przepisów na grunt ustalonego w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na osobowych źródłach dowodowych w postaci zeznań świadków [REDAKTOWANE] oraz dokumentach zgromadzonych w aktach.

Oceniając i analizując zachowanie Obwinionej opisane we wniosku o ukaranie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadków pozwalają na pełną i jednoznaczną ocenę zaistniałego zdarzenia oraz jego sprawcy. Brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do okoliczności popełnienia przez [REDAKTOWANE] przewinienia dyscyplinarnego oraz jej winy.

Z tego też powodu naruszenie zasad wykonywania zawodu oraz etyki zawodowej przez Obwinioną radcę prawną z całą stanowczością należy nazwać rażącym i ciężkim, zasługującym na **ukaranie karą pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego**.

Zawód radcy prawnego stanowi zawód zaufania publicznego, dlatego też zachowanie podobne do zachowań Obwinionej winny być oceniane w sposób surowy.

W tym miejscu Sąd zauważa, że „czyny radców prawnych muszą być oceniane surowiej niż analogiczny czyn innej osoby z uwagi na to, że zawód radcy prawnego jest zawodem szczególnego zaufania, a błędy popełniane przez poszczególnych przedstawicieli tego zawodu uderzają w całe środowisko” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.02.2019 r., sygn. akt II DSI 16/18 publ. LEX nr 2625001).

Zachowanie Obwinionej [REDAKTOWANE] bez wątpienia rażąco naruszyło zasady etyki radcy prawnego i podważyło zaufanie do zawodu radcy prawnego i z tej przyczyny zasługuje na stanowczą reakcję samorządu radców prawnych. Sugerowanie klientom, iż Sędzia otrzymała pieniądze od banku i dlatego wydała niekorzystny dla nich wyrok, świadczy o ignorowaniu przez Obwinioną jakichkolwiek zasad uczciwego i etycznego postępowania. Nie godzi się bowiem radcy prawnemu oskarżać Sędziego o popełnienie przestępstwa, skutkującego przyjęciem korzyści majątkowej, aby ukryć przed klientami własne błędny i nienależyte prowadzenie ich sprawy. Zachowanie to stanowi dowód, iż Obwiniona wykonuje zawód w imię maksymy „cel uświęca środki” zamiast zasady uczciwości i etyki radcy prawnego. Tym samym Obwiniona swoim zachowaniem dowiodła, iż nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania zawodu radcy prawnego i nie jest osobą o nieskazitelnym

charakterze, czego od osób pretendujących do zawodu radcy prawnego wymaga art. 24 ustawy o radcach prawnych.

Ponadto powyższe przewinienie dyscyplinarne stanowi pogwałcenie roty ślubowania radcy prawnego, wedle której ma on **postępować godnie i uczciwie, kierując się zasadami etyki radcy prawnego i sprawiedliwości**" (art. 27 ww. ustawy).

Z tego też względu, w ocenie Sądu Dyscyplinarnego, jedyną adekwatną i słuszną karą jest kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał jednocześnie na uwadze, iż [REDAKTOWANE] była wielokrotnie prawomocnie kara, w tym na karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego, a kary te nie odniosły swojego celu wychowawczo-prewencyjnego, co utwierdziło Sąd w przekonaniu, iż [REDAKTOWANE] nie daje rękojmi należytego wykonywania zawodu, a jej dalsza działalność zagraża interesowi klientów i członkom samorządu.

Przy wymierzaniu kary, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał na względzie wagę stawianego Obwinionej zarzutu, skutki czynu, a także jej dotychczasową postawę etyczną, o której świadczy dobitnie wielokrotna karalność w sprawach dyscyplinarnych.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że pozbawienie Obwinionej prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego jest jedyną adekwatną karą wobec jej przewinienia i dotychczasowej postawy.

W oparciu o art. 65 ust. 2f ustawy o radcach prawnych Sąd Dyscyplinarny uznał za zasadne podanie orzeczenia do publicznej wiadomości poprzez opublikowanie jego sentencji na stronie internetowej OIRP w Szczecinie i na profilu Facebook OIRP w Szczecinie przez okres 3 miesięcy od dnia jego opublikowania. Działanie takie ma charakter informacyjny i prewencyjny – pozwoli na poszerzenie możliwości weryfikacji statusu radcy prawnego i jego postawy etycznej przez potencjalnych klientów a jednocześnie stanowi ostrzeżenie przed konsekwencjami dyscyplinarnymi etycznych przewinień dla innych członków samorządu radcowskiego. Interes pokrzywdzonego zabezpieczony zostanie anonimizacją ich danych.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kierował się ustawową zasadą, że w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. Koszty postępowania mają charakter zryczałtowany, a ich wysokość określa w drodze uchwały

Krajowa Rada Radców Prawnych, mając na względzie przeciętne koszty postępowania (art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych).

Zgodnie z § 1 ust.1 pkt 1 uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r., w brzmieniu zmienionym uchwałą nr 621/XI/2022 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 14 czerwca 2022 r., w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, zryczałtowane koszty postępowania dyscyplinarnego określa się w formie opłaty wynoszącej od 500,00 zł do 5.000,- zł – w postępowaniu przez okręgowym sądem dyscyplinarnym lub Wyższym Sądem Dyscyplinarnym. I instancji. Kwota kosztów postępowania, którą obciążono Obwinioną mieści się w wysokości opłaty wskazanej uchwałą Krajowej Rady Radców Prawnych, a także uwzględnia stopień zawłości sprawy, jak też w szczególności ilość przedstawionych zarzutów, obszerność zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów jak i odebrania zeznań świadków.

Od niniejszego orzeczenia służy stronom odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie w terminie 14 dni od daty doręczenia odpisu niniejszego orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Stratka

Katarzyna Rudnik-Mijał

Agata Jędrzejak

